

לי כל" כלומר, לא חסר לי מאומה, עשו נתן עיניו במסון ובחמדת העולם ויעקב הסתפק במה שיש לו.

ו י ש ב

אלה תלדות יעקב יוסף. (ל"ז ב)

בפרשה הזאת מרומז כל עתידו של עם ישראל. יוסף, הבן שהי' חביב לאביו יותר מכל בניו, אלצוהו לעזוב את ארץ מולדתו כמבחר שנותיו, וישליכוהו אל ארץ אחרת בידי אומה שפלה, והשתדלו בכל האמצעים לאבד זכרו. אבל מה עלתה לו? אדרבה כל מאורעותיו שמשו סבה להעלותו על מרום פסגת ההצלחה, וכלכל את כל הארצות בשנות רעבון, ואפים ארץ השתחוו לו אח"כ אחיו בעצמם, שכ"כ השביעוהו כלימות מכאובים ויסורים.

וכן יהי' גם עם עמנו הדל והרצוף לעתיד, אז כאשר יתגלה כבוד ד' יראו כל בשר יחדו, כי כל התלאות והפגעים, שעברו עלינו בגלותנו שמשו סבה לעליתנו, כעדות הכתוב ישעי' י"ג, ואמרת ביום ההוא אודך ד' כי אנפת בי, כי הכעס והחרון אף שנתך על עמנו בארצות פזוריני, הכל הי' לטובתנו.

ויט אלי' אל הדרך ויאמר הבה נא אבוא אליך. (ל"ח טז)

ובמ"ר ויט אלי', בעל כרחו שלא בטובתו.

מכאן היתה ההתחלה למלכות בית דוד ולמלך המשיח שיבוא במהרה. ותועלת הספור, היא, שכל הענינים היותר גדולים ונשגבים, השטן מעכב עליהם, ואין עצה אחרת זולת לעקם את הדרך ולפיים את השטן, כי בדרך הישרה, דרך התורה, הי' השטן מקטרג ולא הי' יוצא הענין לפועל, — וכן הי' הענין עם עובד אבי אביו של דוד, שיצא מרות המואביה א.

ויהי ד' את יוסף ויהי איש מצליח וגו'. (ל"ט ב)

הנהגת ד' עם יוסף היתה למעלה מדרך הטבע, ע"כ לא הי' צריך

מ ע ש י ל מ ל ד

א) ומספור הדברים של בועז ורות הי' מזרז לשומעי דבריו על מדת הוריות, שכן מצינו אצל בועז, שמקודם הי' מסופק בעצם הדבר, כאשר יש גואל קרוב ממנו. אמנם כאשר פלוני אלמוני דחה הדבר, ונשארה המצוה עליו, נאמר בכתוב "כי לא ישקוט האיש עד אם כלה הדבר היום". ולפי קבלת חכמינו ז"ל לא חי רק יום אחד אחרי הנשואין, נמצא שכל שושילתא דבית דוד ומלך המשיח הי' תלוי רק בוריותו של בועז.